

Daniels Bog – et hundrede og toogtyve

Sandhedens åbenbaring: En rejse gennem Daniel 11 og rystelsen af Guds folk

Jeff Pippenger

2024-03-07

Da lyset over Daniel kapitel elleve, vers fyrre til femogfyrre, blev åbnet ved endens tid i 1989, frembød sandhedens fjender en modstand, som gjorde det muligt for Gud at åbenbare sandheder til forsvar for de grundlæggende forudsætninger i det afsnit i Daniels Bog, der da blev genstand for og fokus for Satans angreb. Den strid om sandhed og vildfarelse i denne historie blev af Helligånden brugt til at identificere visse profetiske regler, som yderligere skulle forøge den kundskab, der var blevet åbnet, og som derefter skulle prøve den sidste generation i jordens historie. Vi har beskæftiget os med „profetiens tredobbelte anvendelser“ og identificeret disse anvendelser som en grundlæggende regel, der blev åbenbaret gennem den modstandsproces, som Satan frembragte i hine tidligere dage. Denne omstridte proces betegnes af søster White som „rystelsen“.

„Jeg blev henvist til Guds forsyn blandt Hans folk og fik vist, at enhver prøvelse, som den forædlende, rensende proces bringer over bekendende kristne, beviser, at nogle er slagter. Det fine guld kommer ikke altid til syne. I enhver religiøs krise er der nogle, som falder under for fristelsen. Guds rystelse blæser skarer bort som tørre blade. Velstand mangfoldiggør en mængde bekendere. Modgang renser dem ud af menigheden. Som klasse er deres ånd ikke standhaftig hos Gud. De går ud fra os, fordi de ikke er af os; for når trængsel eller forfølgelse opstår på grund af ordet, tager mange anstød.“ Testimonies, bind 4, s. 89.

„Rystelsen“ frembringes, når sandheden åbnes af Judas stammes Løve og derefter forkyndes.

„Jeg spurgte om betydningen af den rystelse, jeg havde set, og fik vist, at den ville blive forårsaget af det ligefremme vidnesbyrd, fremkaldt ved rådet fra det Sanddru Vidne til laodikeerne. Dette vil øve sin virkning på modtagerens hjerte og få ham til at ophøje fanen og frembære den ligefremme sandhed. Nogle vil ikke tåle dette ligefremme vidnesbyrd. De vil rejse sig imod det, og dette er det, som vil forårsage en rystelse iblandt Guds folk.“ Early Writings, 271.

Indførelsen af „sandhed“ forårsager altid en rystelse, og den sandhed, som blev åbnet i 1989, gjorde netop dette. En af fordelene ved den modstand, som blev rejst imod sandheden, var udviklingen af et sæt regler til at fastslå kundskabens forøgelse gennem de år, der fulgte efter 1989. Udviklingen af reglerne svarer parallelt til udviklingen af et sæt regler i milleritternes periode. Alle de tredobbelte anvendelser af Bibelens profeti bidrager til klarheden om de sidste dages begivenheder.

De tredobbelte anvendelser af Rom og Babylon fastslår forholdet mellem kvinden og det dyr, som hun rider på og hersker over under søndagslovskrisens historie, som også er historien om Guds udøvende dom over skøgen Babylon.

Den trefoldige anvendelse af „budbringeren, som bereder vejen for Pagtens Budbringer“, og ligeledes af „Elias“, identificerer værket og budskabet i de to perioder, som illustrerer nådetidens afslutning i de sidste dage. Den første periode begynder med den første røst i Åbenbaringen kapitel atten, som repræsenterer begyndelsen på den undersøgende dom over de levende for laodikeisk adventisme, og den sidste periode begynder med den anden røst i Åbenbaringen kapitel atten, som repræsenterer den fuldbordende dom over Babylons skøge.

Roms og Babylons trefoldige anvendelser repræsenterer den ydre historie for Guds folk i de sidste dage, mens Elias' og budbringerens, som bereder vejen, trefoldige anvendelser repræsenterer den indre historie for Guds folk i de sidste dage. Den trefoldige anvendelse af de tre Veer identificerer det budskab, som løber gennem begge perioder, og som tilsammen repræsenterer dommens afsluttende periode, der begynder med Guds hus og derefter kommer over dem, som er uden for Guds hus. De tre Veer identificerer, at islam er den sildige regns budskab og også det redskab til dom, som Gud anvender mod dem, der håndhæver tilbødelsen af solen over hele menneskeheden. Dommens afslutning repræsenterer „Guds hævn's dage“, både over Hans frafaldne menighed og over de ugudelige uden for Hans menighed.

Da Jesus først begyndte sin tjeneste i menigheden i Nazaret, benyttede Han Esajas kapitel enogtres til at definere sin tjeneste, sit budskab og sit værk, hvilket indbefattede identifikationen af tiden for Guds hævn. Hans tjeneste, budskab og værk foregreb de hundrede og fireogfyrre tusind's tjeneste, budskab og værk; thi de følger profetisk Lammet, hvorhen det går.

Den Herre Guds Ånd er over mig; thi Herren har salvet mig til at bringe godt budskab til de sagtmødige; han har udsendt mig for at forbinde de sønderknustes hjerter, til at udråbe frihed for de fangne og fængslets åbning for dem, der er bundne; til at udråbe Herrens velbehagelige år og vor Guds hævn's dag; til at trøste alle sørgende; til at tildele dem, som sørger i Zion, hovedprydelse i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, lovsangens klædning i stedet for modløshedens ånd; for at de må kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, for at han må herliggøres. Og de skal genopbygge de gamle ruiner, de skal genoprejse de fordums ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, de ødelæggelser, som stammer fra mange slægtled. Og fremmede skal stå og vogte jeres hjerter, og udlændinges sønner skal være jeres agerdyrkere og jeres vingårdsmænd. Men I skal kaldes Herrens præster; man skal nævne jer vor Guds tjenere; I skal nyde hedningefolkenes rigdomme, og i deres herlighed skal I rose jer. Esajas 61:1–6.

Jesus blev salvet ved sin dåb, og dette vejmærke foregriber den 11. september 2001, da Helligåndens salvelse begyndte at komme over dem, som erkendte, at udgydelsen af den sene regn i de sidste dage var blevet forbilledligt fremstillet ved milleritternes historie, som var de gamle ødesteder, som de hundrede og fireogfyrre tusind igen skulle opbygge, når de var vendt tilbage til Jeremias gamle stier.

Budskabet om Kristi retfærdighed fra oprøret i 1888 blev atter nærværende sandhed, og budskabet fra oprøret i 1888 var det glædelige budskab, som har magt til at forbinde sønderbrudte hjerter, men som er magtesløst til at åbne de forhærdede hjerter hos dem, der har øjne at se med, men ikke ser, og som har ører at høre med, men ikke forstår. Budskabet om Kristi retfærdighed fra oprøret i

1888 var også budskabet til Laodikea, som da atter kom for at åbne fængselsdøren for dem, der var syndens fanger, ved Ham, som har magt til at åbne de døre, som intet menneske kan åbne, og lukke de døre, som intet menneske kan lukke.

Den 11. september 2001 skulle de, som skulle frembære disse gode tidender, også forkynde Herrens velbehagelige år og Guds hævn dag. Herrens velbehagelige år begyndte også på det tidspunkt, og Han er fuldt ud villig til at tage imod en laodikeers omvendelse, indtil Guds hævn dag indtræffer ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Da vil Hans hævn blive åbenbaret over en menighed, som nægtede at kende sin besøgstid, og samtidig begynder den fremadskridende dom over Babylons skøge.

På den dag, da Han tager imod, lover Han at trøste alle, som sørger, og de, der sørger i Jerusalem, fremstilles i Ezekiels bog kapitel ni. Deres trøst tilvejebringes ved Trøsteren gennem modtagelsen af sildigregnsbudskabet, som da udgydes over dem. Men kun hvis de erkender regnen. Når de først er i besiddelse af Trøsteren og fuldbyrder arbejdet med at opbygge de gamle ruiner ved metoden „linje på linje“, hvilket i Esajas' passage fremstilles som arbejdet med at lægge profetiens linje, der repræsenterer den hellige histories ødelæggelse, oven på en anden profetisk linje, som fremstiller en ødelæggelse, da oprejser de mange slægters ødelæggelser. Da vil „de fremmede“ svare dem, som sørger, og som ophøjes som et banner, for at de fremmede kan se dem.

Kristi bekendtgørelse af sit værk og sin tjeneste, således som den er fremstillet i Esajas kapitel enogtres, er de hundrede og fireogfyrre tusindes værk og tjeneste. Dette værk er blevet anskueliggjort i de hellige reformbevægelser, og i 1989 indtraf endetiden, som alle de foregående „endetider“ havde været et forbillede på. Ligesom ét vers, Daniel kapitel otte, vers fjorten, blev identificeret som grundlaget og den centrale søjle i milleritbevægelsen, således er det vers, som er grundlaget og den centrale søjle i Future for America-bevægelsen, Daniel kapitel elleve, vers fyrre. For milleritterne blev lyset fra den centrale søjle fremstillet som lyset fra synet ved Ulai-floden, og for Future for America-bevægelsen blev lyset fra den centrale søjle fremstillet som lyset fra synet ved Hiddekel-floden.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet særligt for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart finde sted.“ Testimonies to Ministers, 112.

Lyset fra begge de syner, som fremstilles ved de to floder, er forbundet med hinanden og går i opfyldelse i de sidste dage. Deres gensidige »forbindelse« repræsenterer foreningen af det menneskelige og det guddommelige, hvilket er det budskab, som Søster White gentagne gange identificerer som Kristi budskab, i den sammenhæng at menneskeligheden, forenet med guddommeligheden, ikke synder. De to floder repræsenterer netop denne forbindelse.

Intet mindre end fuldkommen lydighed kan opfylde Guds kravs standard. Han har ikke ladet sine krav stå ubestemte. Han har ikke påbudt noget, som ikke er nødvendigt for at bringe mennesket i harmoni med Ham. Vi skal pege syndere hen på Hans karakterideal og lede dem til Kristus, ved hvis nåde alene dette ideal kan nås.

Frelseren tog menneskehedens skrøbeligheder på sig og levede et syndfrit liv, for at mennesker ikke skulle frygte, at de på grund af den menneskelige naturs svaghed ikke kunne sejre. Kristus kom for at gøre os til »delagtige i guddommelig natur«, og hans liv forkynder, at menneskelighed, forenet med guddommelighed, ikke begår synd.

„Frelseren sejrede for at vise mennesket, hvordan det kan sejre. Alle Satans fristelser mødte Kristus med Guds ord. Ved at stole på Guds løfter modtog Han kraft til at adlyde Guds bud, og fristeren kunne ikke opnå nogen fordel. Til hver fristelse var Hans svar: „Der står skrevet.“ Således har Gud givet os sit ord, hvormed vi kan modstå det onde. Overmåde store og dyrebare løfter er givet os, for at vi ved dem „må blive delagtige i guddommelig natur, når I er undflyet fordærvelsen i verden, som skyldes begæret“. 2 Peter 1:4.

Sig den fristede, at han ikke skal se på omstændighederne, på selvet svaghed eller på fristelsens magt, men på Guds ords kraft. Hele dets styrke er vor. »Dit ord,« siger salmisten, »har jeg gemt i mit hjerte, for at jeg ikke skal synde imod dig.« »Ved dine læbers ord har jeg vogtet mig for ødelæggerens stier.« Salme 119,11; 17,4. The Ministry of Healing, 181.

Forøgelsen af kundskab i 1798 og i 1989 repræsenterede en åbning af Guds profetiske Ord. Hans Ord giver kraften til at sejre, således som Han sejrede, og „Hans liv forkynder, at menneskeligheden, forenet med guddommeligheden, ikke begår synd.“ Synet ved Ulai-floden er marah-synet af Hans fremtræden, som er repræsenteret ved profetien om de to tusind tre hundrede dage. Synet ved Hiddekel-floden er chazon-synet af den profetiske historie, som er repræsenteret ved profetien om de to tusind fem hundrede og tyve år. Marah-synet repræsenterer guddommeligheden, og chazon-synet repræsenterer menneskeligheden.

Begge det gamle Shinars floder, som er Ulai og Hiddekel, eller hvad der i dag er kendt som Tigris og Eufrat, løber til sidst sammen i vandvejen Shatt al-Arab i det sydlige Irak, og Shatt al-Arab udmunder derpå i den Persiske Golf. Jesus anvender det fysiske og naturlige til at fremstille det åndelige, og de syner, som er forbundet med de to floder, og som nu er i færd med at gå i opfyldelse, repræsenterer en sammenknytning af det menneskelige og det guddommelige, som finder sted, idet de når frem til afslutningen på deres vej mod havet. Denne sandhed fastslås i begyndelsen af de to profetier, som fremstilles ved de to syner i Daniels bog kapitel otte, vers tretten og fjorten. Det ene syn er spørgsmålet, det andet er svaret, og logisk set kan de ikke adskilles.

Synet om menneskeligheden, som identificerer nedtrædelsen af helligdommen og hæren, begyndte i året 677 f.Kr., og synet om guddommeligheden, som identificerer Kristi fremtræden, begyndte i året 457 f.Kr. Forbindelsen mellem guddommelighed og menneskelighed er repræsenteret ved de to hundrede og tyve år, som sammenkæder de to udgangspunkter for de to syner. To hundrede og tyve er et symbol på »forbindelsen mellem menneskelighed og guddommelighed« og er også repræsenteret ved sammenkædningen af kundskabens tiltagelse ved endens tid i 1798 med kundskabens tiltagelse ved endens tid i 1989.

Det formaliserede budskab, som udsprang af kundskabens tiltagelse i 1798, blev først fremlagt af Miller i 1831 (og dernæst i avisen Vermont Telegraph i 1833). 1831 ligger to hundrede og tyve år

efter udgivelsen af King James Bibelen i året 1611. King James Bibelen repræsenterede et dobbelt dokument bestående af Det Gamle og Det Nye Testamente. Begyndelsen og afslutningen på de to hundrede og tyve år „forbandt“ en guddommelig publikation med en menneskelig publikation. Oplysningerne i den menneskelige publikation hidrørte fra det guddommelige lys, som blev forseglingsbrudt ved endens tid i 1798, og blev derpå formaliseret gennem arbejdet udført af et menneskeligt redskab, som var begyndt at offentliggøre det i 1831. Det var en guddommelig publikation med et guddommeligt forsegle budskab, som siden blev åbnet af menneskeheden og derefter fremlagt ved et menneskeligt redskab. Det hebraiske ord, som i Guds ord er oversat med „publish“, betyder at råbe ud til, råbe (til), være berømt, gæst, indbyde, nævne, (give) navn, prædike, proklamere, udtale, offentliggøre. Miller begyndte at offentliggøre sit budskab i 1831, og i 1833 blev det bogstaveligt talt offentliggjort i Vermont Telegraph.

Det formaliserede budskab, som udsprang af kundskabens forøgelse i 1989, blev første gang offentliggjort i 1996 (i tidsskriftet The Time of the End), to hundrede og tyve år efter offentliggørelsen af de to hellige dokumenter, kendt som Uafhængighedserklæringen i 1776 (og derefter De Forenede Staters forfatning) i 1789. Begyndelsen og afslutningen på de to hundrede og tyve år sammenknytter guddommelighed med menneskelighed, og det sker gennem offentliggørelsen af de to guddommelige dokumenter, begyndende i 1776. Da Daniels Bog blev åbnet ved endens tid i 1989, blev det formaliserede budskab, som var blevet tilvejebragt gennem et menneskeligt redskabs arbejde, offentliggjort i 1996. Rækkefølgen var en guddommelig offentliggørelse, dernæst en åbning, og dernæst en menneskelig offentliggørelse.

I begge endetider identificeres sandhedens tre trin. De begynder begge med en guddommelig publikation som det første trin, og en menneskelig publikation, der forklarer et guddommeligt budskab, er det sidste trin. Det mellemste trin er, når Løven af Judas stamme åbner seglene på det guddommelige budskab for netop den pågældende historie og derefter udvælger et menneskeligt redskab til at samle det lys op, som blev åbnet fra det guddommelige dokument. Når åbningen af seglene finder sted, åbenbares der oprør fra de ugudeliges side, som ikke forstår kundskabens tiltagelse. Således repræsenteres en guddommelig publikation af det hebraiske alfabetets første bogstav, kundskabens tiltagelse repræsenteres af det trettende bogstav, hvor oprøret åbenbares, og den menneskelige publikation af det særlige guddommelige budskab for den pågældende historie er det hebraiske alfabetets sidste bogstav, og tilsammen betyder de tre bogstaver „sandhed“.

Synerne ved floderne Ulai og Hiddekel, som nu er ved at gå i opfyldelse, viser, at kundskabens tilvækst fra begge floder i de sidste dage smelter sammen for at bevise, at guddommelighed forenet med menneskelighed ikke synder. Daniel modtog det syn, som fremstiller Kristi åbenbarelse ved afslutningen af profetien om de to tusind tre hundrede år i 1844, mens han var ved floden Ulai.

Og jeg så i et syn; og det skete, da jeg så, at jeg var i borgen Susan, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved Ulaj-floden. Daniel 8:2.

Daniel modtog synet, som fremstiller synet om de to tusind fem hundrede og tyve år af profetisk historie, mens han var ved floden Hiddekel.

Og på den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel. Daniel 10,4.

Gabriel identificerede derefter formålet med chazon-synet ved Hiddekel-floden i vers fjorten.

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal overgå dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10:14.

Synet, som blev givet ved Ulai-floden, identificerer Kristi „skikkelse“ (guddommelighed), da Han pludselig kom til sit tempel den 22. oktober 1844. Det fremstillede „guddommelighed“, som på den dato trådte ind i milleritternes tempel (menneskelighed); thi Forsoningsdagen, det vil sige dagen for „forening til ét“, repræsenterer guddommelighedens forening med menneskeligheden. Synet, som blev givet ved Hiddekel-floden, identificerer, hvad der skal overgå Guds folk (menneskelighed) i de sidste dage.

Begyndelsen på synet om „skikkelsen“ var året 457 f.Kr. To hundrede og tyve år efter den profetiske periode, der identificerer nedtrampningen af helligdommen og hæren, som begyndte i 677 f.Kr. Afslutningen på de to hundrede og tyve år, som var forbundet med hinanden ved de to syns begyndelsepunkt, blev markeret af den Underfulde Tæller, som også er den Underfulde Lingvist i Habakkuk 2:20.

Men Herren er i sit hellige tempel; al jorden tie stille for hans åsyn. Habakkuk 2,20.

Forbindelsen mellem menneskelighed og guddommelighed, som i begyndelsen blev fremstillet ved de to profetiers udgangspunkter, blev ved deres fælles afslutninger identificeret ved det kapitel og vers, som beskrev guddommelighedens åbenbarelse, idet den pludseligt kom ind i det tempel, den havde opført i løbet af de seksogfyrre år, der begyndte ved endens tid i 1798 og sluttede seksogfyrre år senere den 22. oktober 1844.

Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; for Guds tempel er helligt, og dette tempel er I. 1 Korintherbrev 3:16, 17.

Den 22. oktober 1844, i overensstemmelse med synet om „tilsynekomsten“, fastslog Habakkuk, at Herren var i sit hellige tempel. Han havde oprejst det tempel, som var blevet ødelagt og nedtrådt i to tusind fem hundrede og tyve år, på seks og fyrre år.

Og tal til ham og sig: Så siger Hærskarers Herre: Se, den mand, hvis navn er Grenen; og han skal skyde frem fra sit sted, og han skal bygge Herrens tempel. Ja, han skal bygge Herrens tempel; og han skal bære herligheden og skal sidde og herske på sin trone; og han skal være præst på sin trone; og fredens råd skal være mellem dem begge. Og kronerne skal være for Helem og for Tobija og for Jedaja og for Hen, Sefanjas søn, til et minde i Herrens tempel. Og de, som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel, og I skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. Og dette skal ske, hvis I flittigt adlyder Herren jeres Guds røst. Zakarias 6:12–15.

I Joh 2,20, efter at Kristus havde rensset templet, hvilket ifølge Søster White var en opfyldelse af Malakias, kapitel tre, ligesom den 22. oktober 1844, kom pagtens Engel pludselig til sit tempel.

Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op. Da sagde jøderne: Seksogfyrre år har dette tempel været under opførelse, og vil du rejse det op på tre dage? Men han talte om sin legemes tempel. Johannes 2,19–20.

Til opfyldelse af Malakias, kapitel tre, kom Kristus pludseligt til sit tempel, da Han rensede templet ved begyndelsen af sin tjeneste i Johannes, kapitel to, hvilket var et forbillede på 22. oktober 1844. Tempelrensningen ved Kristus i Johannes, kapitel to, og 22. oktober 1844, var en opfyldelse af Malakias, kapitel tre. I Johannes, kapitel TO og vers TYVE, bliver vi underrettet om, at det menneskelige tempel var blevet opbygget på seksogfyrre år, og det guddommelige tempel blev oprejst på tre dage. Det menneskelige tempel bliver kun Habakkuks „hellige tempel“, når guddommeligheden pludseligt kommer ind i det, sådan som den gjorde den 22. oktober 1844, for guddommelighed forenet med menneskelighed synder ikke. Synerne om Shinars to store floder repræsenterer den sandhed, at menneskelighed forenet med guddommelighed ikke synder.

Vi vil fortsætte vor behandling af vers fyrre i Daniels ellefte kapitel i den næste artikel.

I også, som levende sten, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.